ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 17ης Σεπτεμβρίου 2002 *

Στην υπόθεση C-392/00,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Finanzamt Hannover-Nord

και

Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 156, σ. 23),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τις F. Macken, πρόεδρο τμήματος, και N. Colneric, και τους J.-P. Puissochet, R. Schintgen (εισηγητή) και B. Σκουρή, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— το Finanzamt Hannover-Nord, εκπροσωπούμενο από τον D. Niemeyer,

— η Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH, εκπροσωπούμενη από τον Rechtsanwalt, K. Kleine,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους K. Gross και R. Lyal,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του Finanzamt Hannover-Nord, της Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 6ης Δεκεμβρίου 2001,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 17ης Ιανουαρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 9ης Αυγούστου 2000, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 25 Οκτωβρίου 2000, το Bundesfinanzhof υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 156, σ. 23, στο εξής: οδηγία 69/335).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Finanzamt Hannover-Nord (στο εξής: Finanzamt) και της Norddeutsche Gesellschaft zur Beratung und Durchführung von Entsorgungsaufgaben bei Kernkraftwerken mbH (στο εξής: Nord), αναφορικά με την επιβολή φόρου εισφοράς επί ατόκων δανείων τα οποία έλαβε η δεύτερη και τα οποία της χορήγησαν οι εταίροι της.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Όπως προκύπτει από την πρώτη της αιτιολογική σκέψη, σκοπός της οδηγίας 69/335 είναι η προώθηση της ελεύθερης κινήσεως των κεφαλαίων, η οποία θεωρείται ως βασική προϋπόθεση για τη δημιουργία μιας οικονομικής ενώσεως με χαρακτηριστικά γνωρίσματα ανάλογα με εκείνα μιας εσωτερικής αγοράς.

4 Κατά την έκτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 69/335, η επιδίωξη του σκοπού αυτού προϋποθέτει, ως προς τη φορολόγηση των συγκεντρώσεων κεφαλαίων, την κατάργηση των εμμέσων φόρων που μέχρι τότε ίσχυαν στα κράτη μέλη και την εφαρμογή αντ' αυτών ενός φόρου που θα εισπράττεται άπαξ μόνο στο πλαίσιο της κοινής αγοράς και ίσου επιπέδου για όλα τα κράτη μέλη.

5 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 69/335:

«Οι ακόλουθες πράξεις μπορούν να συνεχίσουν να υπόκεινται στον φόρο εισφοράς, εφόσον υπάγονταν στον φορολογικό συντελεστή 1 % την 1η Ιουλίου 1984:

[...]

β) η αύξηση της εταιρικής περιουσίας μιας κεφαλαιουχικής εταιρίας διά παροχών πραγματοποιουμένων από έναν εταίρο, οι οποίες δεν επιφέρουν αύξηση του εταιρικού κεφαλαίου, αλλά έχουν ως αντιπαροχή μεταβολή των εταιρικών δικαιωμάτων ή δύνανται να επιφέρουν αύξηση της αξίας των εταιρικών μεριδίων·

[...]».

Η εθνική νομοθεσία

6 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, σημείο 4, στοιχείο γ', του Kapitalverkehrsteuergesetz (νόμου περί φόρου επιβαλλομένου στις κινήσεις κεφαλαίων), της 17ης Νοεμβρίου 1972 (BGBl. 1972 I, σ. 2130, στο εξής: KVStG), προβλέπει την επιβολή φόρου εισφοράς επί της παραδόσεως, από εταίρο προς κεφαλαιουχική γερμανική εταιρία, αγαθών έναντι αντιπαροχής κατώτερης της αξίας τους, υπό την προϋπόθεση ότι οι παροχές είναι ικανές να αυξήσουν την αξία των εταιρικών δικαιωμάτων.

7 Κατά τη νομολογία των γερμανικών δικαστηρίων, η χορήγηση σε κεφαλαιουχική εταιρία ατόκου δανείου εκ μέρους εταίρου της συνιστά «παράδοση αγαθών», κατά την έννοια της προαναφερθείσας στην προηγούμενη σκέψη διατάξεως του KVStG.

Η διαφορά στην κύρια δίκη και το προδικαστικό ερώτημα

8 Από την δικογραφία στην κύρια δίκη προκύπτει ότι η Nord είναι γερμανική εταιρία περιορισμένης ευθύνης, εταίροι της οποίας κατά το έτος 1990 ήταν η Preussen

Elektra AG και η Gemeinschaftswerke Weser GmbH. Το έτος 1986, οι δύο αυτοί εταίροι ενώθηκαν προκειμένου να αποτελέσουν αστική εταιρία («Gesellschaft bürgerlichen Rechts», στο εξής: GbR), ώστε να εκφράζουν ενιαία βούληση στο πλαίσιο της Nord.

9 Από 1ης Ιανουαρίου 1987 η GbR και η Nord συνδέονται με σύμβαση περί ελέγχου και μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως, σύμφωνα με την οποία η Nord όφειλε, στο πλαίσιο της εμπορικής της δραστηριότητας, να ενεργεί αποκλειστικώς σύμφωνα με τη βούληση της GbR και αναλάμβανε την υποχρέωση να μεταβιβάζει στη GbR τα πραγματοποιούμενα κατά τη διάρκεια της συμβάσεως κέρδη. Αντιθέτως, η GbR ανέλαβε την υποχρέωση να καλύπτει τα ετήσια ελλείμματα της Nord κατά τη διάρκεια της συμβάσεως, καθόσον η κάλυψη των ελλειμμάτων δεν θα μπορούσε να γίνει μέσω των ελεύθερων αποθεματικών. Οι εταίροι είχαν τη δυνατότητα καταγγελίας της συμβάσεως κατά τη λήξη εκάστου ημερολογιακού έτους, υπό την προϋπόθεση τηρήσεως προθεσμίας προειδοποιήσεως ενός έτους. Πάντως, δεν μπορούσαν να κάνουν χρήση αυτής της δυνατότητας πριν από την 31η Δεκεμβρίου 1991. Καθόσον την αφορά, η Nord παραιτήθηκε από το δικαίωμα καταγγελίας.

10 Κατά τη διάρκεια του έτους 1990 οι εταίροι χορήγησαν στη Nord άτοκα δάνεια. Το Finanzamt έκρινε ότι η παροχή αυτή υπόκειτο σε φόρο εισφοράς και, κατά συνέπεια, εξέδωσε πράξη επιβολής φόρου έναντι της Nord. Η εν λόγω εταιρία άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της πράξεως αυτής επιβολής φόρου ενώπιον του Niedersächsisches Finanzgericht, το οποίο, με απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1999, δέχθηκε το αίτημα της προσφυγής.

11 Κατόπιν της αδείας που παρέσχε το Niedersächsisches Finanzgericht στο Finanzamt να ασκήσει αναίρεση, επελήφθη της διαφοράς το Bundesfinanzhof. Προς στήριξη της αναιρέσεώς του, το Finanzamt επικαλέστηκε παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 1, σημείο 4, στοιχείο γ', του KVStG και ζήτησε την εξαφάνιση της αποφάσεως του Finanzgericht και την απόρριψη της ασκηθείσας από τη Nord προσφυγής.

12 Στη διάταξή του παραπομπής το Bundesfinanzhof τονίζει ότι το επίμαχο στην κύρια δίκη δάνειο συνδέει την υπόθεση αυτή με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 5ης Φεβρουαρίου 1991, C-249/89, Trave-Schiffahrtsgesellschaft (Συλλογή 1991, σ. I-257). Πάντως, η υπόθεση στην κύρια δίκη διαφοροποιείται από την επίμαχη στην εν λόγω απόφαση κατάσταση, λόγω της υπάρξεως συμβάσεως μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως, συναφθείσας μεταξύ της Nord και των εταίρων της, συμβάσεως η οποία παρουσιάζει ομοιότητες με εκείνη για την οποία επρόκειτο στην απόφαση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 28ης Μαρτίου 1990, C-38/88, Siegen (Συλλογή 1990, σ. I-1447). Εξάλλου, στη δεύτερη αυτή απόφαση στηρίχθηκε το Niedersächsisches Finanzgericht προκειμένου να συναγάγει το συμπέρασμα ότι το επίμαχο στην κύρια δίκη άτοκο δάνειο δεν είχε ως συνέπεια αύξηση της αξίας των εταιρικών μεριδίων της εταιρίας στην οποία χορηγήθηκε.

13 Εξάλλου, το Bundesfinanzhof τονίζει ότι δεν έχει πειστεί ότι ο τρόπος κατά τον οποίο ερμήνευσε την προαναφερθείσα απόφαση Siegen το Niedersächsisches Finanzgericht είναι ο πλέον ενδεδειγμένος, καθόσον το σκεπτικό αυτής της αποφάσεως μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά μόνο την ανάληψη ζημιών, κατ' εφαρμογή συμβάσεως μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως, και όχι τις λοιπές παροχές των εταίρων. Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει σχετικώς, μεταξύ άλλων, ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Siegen δεν αφορούσε άτοκο δάνειο, ότι η απόφαση αυτή στηρίχθηκε κυρίως στην άποψη την οποία και το ίδιο συμμερίζεται, ότι, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του, ο φόρος εισφοράς αφορά εκείνες τις πράξεις οι οποίες, μέσω εισφοράς κεφαλαίου, ενισχύουν το οικονομικό δυναμικό της εταιρίας, και ότι η ερμηνεία που έδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αναλήψεως ζημιών δεν ισχύει οπωσδήποτε και για τη χορήγηση ατόκων δανείων.

14 Τέλος, το Bundesfinanzhof θεωρεί ότι η ύπαρξη χρονικής διαφοροποιήσεως μεταξύ της χορηγήσεως του ατόκου δανείου και της μεταφοράς των κερδών δεν στερείται σημασίας παρά μόνο στην περίπτωση κατά την οποία, καίτοι υφίσταται σύμβαση μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως, η εταιρία και οι εταίροι της πρέπει να εκληφθούν ως ενιαία οικονομική μονάδα, από αυτής δε της απόψεως, το αποκομιζόμενο από την εταιρία αυτή πλεονέκτημα αντισταθμίζεται από τις αρνητικές συνέπειες που υφίστανται οι εταίροι. Πάντως, την προσέγγιση αυτή την αγνοεί το εφαρμοστέο επί του φόρου εισφοράς σύστημα και ουδέποτε, μέχρι τούδε, την ακολούθησε το Δικαστήριο.

15 Κρίνοντας ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η επίλυση της ενώπιόν του διαφοράς εξαρτάται από την ερμηνεία της οδηγίας 69/335, το Bundesfinanzhof αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Συμβιβάζεται με το άρθρο 4 της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ [...] η χορήγηση ατόκου δανείου από εταίρο προς την εταιρία του, όταν κατά τον χρόνο χορηγήσεως του δανείου υφίστατο μεταξύ της εταιρίας και του εταίρου σύμβαση μεταφοράς των αποτελεσμάτων χρήσεως;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

16 Με το προδικαστικό του ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ερωτά, ουσιαστικώς, αν το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 69/335 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει την είσπραξη φόρου εισφοράς επί του ποσού των τόκων που εξοικονομεί μια εταιρία, επειδή οι εταίροι της της χορήγησαν άτοκο δάνειο, στην περίπτωση που οι εταίροι και η εταιρία έχουν συνάψει, πριν από τη χορήγηση του εν λόγω δανείου, σύμβαση περί μεταφοράς των αποτελεσμάτων χρήσεως.

17 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο αναδιατυπωμένο κατ' αυτόν τον τρόπο ερώτημα, επιβάλλεται να καθοριστεί αν η χορήγηση ατόκου δανείου σε μια περίπτωση όπως αυτή που περιγράφεται στην απόφαση περί παραπομπής έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση της εταιρικής περιουσίας της εταιρίας η οποία έλαβε το δάνειο και αν συνεπάγεται αύξηση της αξίας των εταιρικών μεριδίων της.

18 Από αυτής της απόψεως επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η χορήγηση ατόκου δανείου σε μια εταιρία τής επιτρέπει να διαθέτει κεφάλαια χωρίς να χρειάζεται να φέρει το

σχετικό κόστος, ότι η προκύπτουσα εξοικονόμηση τόκων επιφέρει αύξηση της εταιρικής περιουσίας, καθόσον παρέχει στην εν λόγω εταιρία τη δυνατότητα να αποφύγει μια δαπάνη στην οποία θα έπρεπε διαφορετικά να υποβληθεί και καθόσον, απαλλάσσοντάς την από αυτή τη δαπάνη, η χορήγηση ενός τέτοιου δανείου συμβάλλει στην ενδυνάμωση της οικονομικής της ισχύος και πρέπει, κατά συνέπεια, να θεωρείται ως ικανή να αυξήσει την αξία των εταιρικών μεριδίων της επωφελούμενης από το δάνειο εταιρίας (αποφάσεις Trave-Schiffahrtsgesellschaft, προαναφερθείσα, σκέψεις 12 και 14, καθώς και της 26ης Σεπτεμβρίου 1996, C-287/94, Frederiksen, Συλλογή 1996, σ. I-4581, σκέψεις 12 και 13).

19 Κατά συνέπεια, το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 69/335 έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση εταιρίας που λαμβάνει άτοκο δάνειο εκ μέρους ενός των εταίρων της, μπορεί να εισπραχθεί φόρος εισφοράς επί της εισφερομένης με το δάνειο αυτό αξίας, δηλαδή επί του ποσού των εξοικονομούμενων τόκων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, προαναφερθείσες αποφάσεις Trave-Schiffahrtsgesellschaft, σκέψη 17, και Frederiksen, σκέψη 14).

20 Πάντως, πρέπει, εξάλλου, να υπομνηστεί ότι, όπως επίσης προκύπτει από τη νομολογία, το εταιρικό κεφάλαιο, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 69/335, περιλαμβάνει όλα τα αγαθά που έθεσαν οι εταίροι στη διάθεση της εταιρίας μαζί με τις προσαυξήσεις τους και ότι η εταιρία η οποία ενσωματώνει στα αποθεματικά της τα πραγματοποιούμενα κέρδη αυξάνει, με την πράξη αυτή, την εταιρική της περιουσία, ενώ μια εταιρία η οποία υφίσταται ζημίες υπόκειται σε μείωση του εταιρικού της κεφαλαίου (προαναφερθείσα απόφαση Siegen, σκέψη 12).

21 Από τον ορισμό αυτόν της εταιρικής περιουσίας το Δικαστήριο συνήγαγε το συμπέρασμα ότι, καίτοι η ανάληψη εκ μέρους ενός εταίρου των ζημιών της εταιρίας πρέπει, καταρχήν, να θεωρείται ως παροχή συνεπαγόμενη αύξηση της εταιρικής περιουσίας της εν λόγω εταιρίας, εντούτοις, αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση κατά την οποία η ανάληψη αυτή γίνεται στο πλαίσιο εκτελέσεως συμβάσεως περί μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως η οποία είχε συναφθεί πριν από την επέλευση των εν λόγω ζημιών, καθόσον η δέσμευση αυτή συνεπάγεται ότι οι ζημίες που θα εμφανίσει μεταγενέστερα η εταιρία δεν θα έχουν καμία επίπτωση στο επίπεδο της εταιρικής της περιουσίας (προαναφερθείσα απόφαση Siegen, σκέψη 13).

22 Από οικονομικής απόψεως, πάντως, ό,τι ισχύει για την ανάληψη ζημιών πρέπει, καταρχήν, να ισχύει επίσης και για τη μεταφορά κερδών, υπό την έννοια ότι η εταιρία η οποία πραγματοποιεί κέρδος, αλλά συνδέεται με σύμβαση μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως συναφθείσα με τους εταίρους της, δεν έχει τη δυνατότητα να ενσωματώσει το κέρδος αυτό στα αποθεματικά της και, επομένως, η εταιρική της περιουσία, καταρχήν, δεν θα σημειώσει αύξηση.

23 Συνεπώς, παροχή εταίρου, όπως άτοκο δάνειο, η οποία επηρεάζει μόνο το αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης χρήσεως, το οποίο πρέπει, στο πλαίσιο συμβάσεως περί μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως συναφθείσας πριν από την επέλευση αυτού του αποτελέσματος, να μεταφερθεί εξ ολοκλήρου στον εν λόγω εταίρο ή να αναληφθεί από αυτόν δεν μπορεί, καταρχήν, να συνεπάγεται αύξηση της εταιρικής περιουσίας της εταιρίας.

24 Εντούτοις, όπως υπογράμμισε το Finanzamt, και όπως δέχθηκαν η Nord και η Επιτροπή κατά την προφορική διαδικασία, δεν αποκλείεται, παρά την ύπαρξη συμβάσεως περί μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως μεταξύ μιας εταιρίας και των εταίρων της, μια παροχή των εταίρων να είναι ικανή να επιφέρει αύξηση της εταιρικής περιουσίας της εταιρίας που λαμβάνει την παροχή, εφόσον παραμένει κατά τρόπο διαρκή, μερικώς ή πλήρως, στην περιουσία αυτής της εταιρίας. Αυτό ιδίως συμβαίνει στην περίπτωση κατά την οποία μέρος του πραγματοποιηθέντος κέρδους τροφοδοτεί το εκ του νόμου προβλεπόμενο αποθεματικό ή όταν δεν εκτελείται η σύμβαση περί μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει, εν όψει όλων των χαρακτηριστικών της επίμαχης στην κύρια δίκη πράξεως, αν, και σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, κατά πόσον, άτοκο δάνειο το οποίο χορηγήθηκε σε κεφαλαιουχική εταιρία εκ μέρους ενός των εταίρων της είχε ως αποτέλεσμα την κατά τρόπο διαρκή αύξηση της εταιρικής περιουσίας της εν λόγω εταιρίας, ή αν η παροχή αυτή ουδόλως επηρέασε το επίπεδο της εταιρικής περιουσίας αυτής της εταιρίας, λόγω της υπάρξεως συμβάσεως περί μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως συναφθείσας πριν από τη χορήγηση του εν λόγω δανείου.

25 Συνεπώς, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 69/335 δεν αποκλείει την είσπραξη εταιρικού φόρου επί των τόκων που εξοικονομεί μια εταιρία λόγω της εκ μέρους των εταίρων της χορηγήσεως ατόκου δανείου, στην περίπτωση που οι εταίροι και η εταιρία έχουν

συνάψει, πριν από τη χορήγηση του εν λόγω δανείου, σύμβαση περί μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως, εφόσον οι εξοικονομηθέντες τόκοι είχαν ως συνέπεια την κατά τρόπο διαρκή αύξηση της εταιρικής περιουσίας της εν λόγω εταιρίας. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει, εν όψει του συνόλου των χαρακτηριστικών της επίμαχης πράξεως, αν, και σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, κατά πόσον, οι εξοικονομηθέντες τόκοι είχαν πράγματι ένα τέτοιο αποτέλεσμα.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, η οποία κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει, ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης, τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 9ης Αυγούστου 2000 το Bundesfinanzhof, αποφαίνεται:

Το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συ-

γκεντρώσεων κεφαλαίων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, έχει την έννοια ότι δεν αποκλείει την είσπραξη εταιρικού φόρου επί των τόκων που εξοικονομεί μια εταιρία λόγω της εκ μέρους των εταίρων της χορηγήσεως ατόκου δανείου, στην περίπτωση που οι εταίροι και η εταιρία έχουν συνάψει, πριν από τη χορήγηση του εν λόγω δανείου, σύμβαση περί μεταφοράς αποτελεσμάτων χρήσεως, εφόσον οι εξοικονομηθέντες τόκοι είχαν ως συνέπεια την κατά τρόπο διαρκή αύξηση της εταιρικής περιουσίας της εν λόγω εταιρίας. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει, εν όψει του συνόλου των χαρακτηριστικών της επίμαχης πράξεως, αν, και σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, κατά πόσον, οι εξοικονομηθέντες τόκοι είχαν πράγματι ένα τέτοιο αποτέλεσμα.

Macken Colneric Puissochet

Schintgen Σκουρής

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Σεπτεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Η Πρόεδρος του έκτου τμήματος

F. Macken